

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง "อิทธิพลของสื่อนิตยสารห้วงนอภษาไทยต่อค่านิยมความงามของผู้อ่าน" ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องอันประกอบไปด้วยการศึกษาโดยการรวบรวมข้อมูลต่างๆจากงานวิจัยต่างๆ ได้แก่ บทความ สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ เอกสารต่างๆ จากห้องสมุดคณะตามมหาวิทยาลัยต่างๆ รวมทั้งจากทางข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในอินเทอร์เน็ต (website) เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการสัมภาษณ์

ทั้งนี้เพื่อให้เห็นระเบียบวิธีวิจัยชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้นในส่วนของบทนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอวิธีการศึกษาออกเป็นสองวิธี ได้แก่ วิธีการศึกษาเชิงปริมาณ และวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ

3.1 วิธีการศึกษาเชิงปริมาณ

3.1.1 วิธีการศึกษา

การศึกษาในวิจัยเชิงปริมาณนี้จะใช้แบบสอบถาม เพื่อให้ทราบถึงการรับข่าวสารประเภทนิตยสารว่ามีการรับสื่อชนิดนี้มากเพียงใด และจะส่งผลต่อค่านิยมของผู้อ่านอย่างไร ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะทางประชากร การเปิดรับข่าวสารจากการอ่านนิตยสารเกี่ยวกับเรื่องความงามตลอดจนค่านิยมความงามของผู้อ่านที่มีต่อนิตยสารห้วงนอภฉบับภาษาไทย

3.1.2 ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

การศึกษาในส่วนนี้คือ นิสิตนักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานครรวม 27 สถาบัน รวมเป็นจำนวน 266,777 คน แบ่งเป็น

1) จำนวนนิสิตนักศึกษาหญิงสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ 15 สถาบัน ประกอบด้วย

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	มีจำนวนนิสิต	12,906 คน
2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	มีจำนวนนิสิต	20,051 คน
3. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	มีจำนวนนักศึกษา	15,033 คน
4. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	มีจำนวนนักศึกษา	8,574 คน
5. มหาวิทยาลัยศิลปากร	มีจำนวนนักศึกษา	9,403 คน
6. มหาวิทยาลัยมหิดล	มีจำนวนนักศึกษา	9,319 คน
7. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง	มีจำนวนนักศึกษา	6,994 คน

8. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี	มีจำนวนนักศึกษา	3,660 คน
9. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ	มีจำนวนนักศึกษา	4,329 คน
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	มีจำนวนนักศึกษา	18,345 คน
11. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	มีจำนวนนักศึกษา	28,326 คน
12. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	มีจำนวนนักศึกษา	12,432 คน
13. มหาวิทยาลัยราชมนักศึกษามงคลกรุงเทพ	มีจำนวนนักศึกษา	4,417 คน
14. มหาวิทยาลัยราชมนักศึกษามงคลพระนคร	มีจำนวนนักศึกษา	5,535 คน
15. มหาวิทยาลัยราชมนักศึกษามงคลรัตนโกสินทร์	มีจำนวนนักศึกษา	4,615 คน

2) จำนวนนิสิตนักศึกษานอกระบบอุดมศึกษาของเอกชน 12 สถาบัน

ประกอบด้วย

1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	มีจำนวนนักศึกษา	15,379 คน
2. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	มีจำนวนนักศึกษา	5,448 คน
3. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	มีจำนวนนักศึกษา	12,436 คน
4. มหาวิทยาลัยสยาม	มีจำนวนนักศึกษา	7,617 คน
5. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	มีจำนวนนักศึกษา	10,059 คน
6. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	มีจำนวนนักศึกษา	9,584 คน
7. มหาวิทยาลัยรังสิต	มีจำนวนนักศึกษา	8,652 คน
8. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ	มีจำนวนนักศึกษา	6,493 คน
9. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร	มีจำนวนนักศึกษา	1,520 คน
10. มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น	มีจำนวนนักศึกษา	1,123 คน
11. มหาวิทยาลัยเกริก	มีจำนวนนักศึกษา	1,300 คน
12. มหาวิทยาลัยศรีปทุม	มีจำนวนนักศึกษา	23,227 คน

ที่มา : [Online]. Available from : <http://www.mua.go.th/infodata/49/all2549.htm> ข้อมูล

นักศึกษาปี 2549, accessed on (5 กรกฎาคม 2549)

การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยคำนวณจากจำนวนนิสิตระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 266,777 คน

ด้วยสูตรของ Taro Yamane (Yamane,1970 อ้างใน นนทกร สิทธิพลากุล, 2547) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่นไว้ที่ 95 เปอร์เซนต์ ให้เกิดความคลาดเคลื่อนไม่เกิน ± 5 เปอร์เซนต์ ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ	n	คือ	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	N	คือ	ขนาดของประชากร
	e	คือ	ความคลาดเคลื่อนของข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างเท่าที่จะยอมรับได้ (ในที่นี้ใช้ร้อยละ 5 ดังนั้น $e = 0.05$)

โดยที่จำนวนขนาดของประชากรในการวิจัยนี้เท่ากับ 266,777 คน เมื่อดำเนินตามสูตรจะได้ดังนี้

$$n = \frac{266,777}{1 + 266,777(0.05)^2}$$

$$n = 399.39$$

$$= 400 \text{ คน}$$

จากการคำนวณด้วยสูตรของ Taro Yamane จำนวนประชากร 266,777 คน จะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำ 400 คน ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้เก็บข้อมูลทั้งหมด 500 คน เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างของสถิติบางตัว และความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่างด้วย

3.1.3 วิธีการสุ่มตัวอย่าง

วิธีการสุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ใช้วิธีการสุ่มแบบสองขั้นตอน (two - stage Sampling) ดังมีรายละเอียดดังนี้

- 1) เลือกสถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครจำนวน 10 สถาบัน จากทั้งสิ้น 27 สถาบัน โดยเจาะจงเลือกสถาบันที่มีนิสิตนักศึกษาหญิงสูงสุด 10 อันดับแรก ทั้งนี้เจาะจงเลือกมหาวิทยาลัยของรัฐ 5 มหาวิทยาลัย และเอกชน 5 มหาวิทยาลัย ได้รายชื่อแต่ละสถาบันดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงรายชื่อมหาวิทยาลัยและจำนวนนิสิต

รายชื่อมหาวิทยาลัย	จำนวนนิสิต
1. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	28,326 คน
2. มหาวิทยาลัยศรีปทุม	23,227 คน
3. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	20,051 คน
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	18,345 คน
5. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	15,379 คน
6. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	15,033 คน
7. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	12,906 คน
8. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	12,436 คน
9. หอการค้าไทย	10,059 คน
10. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	9,584 คน

2) ในแต่ละสถาบันกำหนดโควตาจำนวนตัวอย่างเท่ากันแห่งละ 50 คน โดยในการสัมภาษณ์จะเลือกตัวอย่างนักศึกษาโดยสุ่มเลือกแบบบังเอิญ (accidental sampling) ตามบริเวณในมหาวิทยาลัยที่มีนิตินักศึกษาหญิงมาอยู่รวมกันหนาแน่น ได้แก่ โรงอาหาร ศูนย์หนังสือ หอสมุด ศูนย์เรียนรวม และจะเก็บกับนิตินักศึกษาหญิงที่มีอายุ คณะ ชั้นปีที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้เพื่อความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่าง

3.1.4 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยในครั้งนี้คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยเป็นคำถามปลายปิด โดยแบ่งเนื้อหาคำถามออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง คำถามส่วนนี้จะเป็นคำถามแบบปลายปิดและปลายเปิดเพื่อเก็บข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมีคำถาม 5 ข้อ ได้แก่ อายุ คณะ ชั้นปี ภูมิลำเนา รายได้ที่ได้รับโดยเฉลี่ยต่อเดือน

ส่วนที่ 2 การเปิดรับสื่อในเรื่องค่านิยมความงาม

เป็นคำถามเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อ โดยจะแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่หนึ่งเป็นลักษณะคำถามแบบให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวมีคำถาม 9 ข้อ ได้แก่ คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่าน

นิตยสารหัวนอก และส่วนที่สองเป็นลักษณะคำถามการเปิดรับสื่อต่างๆ และการเปิดรับสื่อ นิตยสารหัวนอกในเรื่องความงามมีคำถาม 15 ข้อ

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อค่านิยมความงาม

เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในเรื่องค่านิยมความงาม ประกอบไปด้วยคำถามในเรื่อง ความสนใจในการแสวงหาข่าวสารจากสื่ออื่นๆ ในเรื่องความงามมีทั้งหมด 10 ข้อ และค่านิยม ความงามมีทั้งหมด 30 ข้อ

3.1.5 การวัดตัวแปร

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรตาม 6 ตัว ตัวแปรอิสระ 1 ตัว และตัวแปรคุม 5 ตัว โดยมีเกณฑ์ในการวัดตัวแปรดังนี้

1) ตัวแปรตาม

ค่านิยมความงาม ได้แก่ ค่านิยมความงามเรื่องรูปร่าง ค่านิยมความงามเรื่องการแต่งกาย ค่านิยมความงามเรื่องการแต่งหน้า ค่านิยมความงามเรื่องผิวพรรณ ค่านิยมความงามเรื่องริ้วรอย ค่านิยมความงามเรื่องบุคลิกภาพ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ข้อความ ทางบวก และข้อความทางลบ ดังนี้

		ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
- เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	5	1 คะแนน
- เห็นด้วยมาก	ให้	4	2 คะแนน
- เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3	3 คะแนน
- เห็นด้วยน้อย	ให้	2	4 คะแนน
- เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	1	5 คะแนน

ดังนั้น คะแนนค่านิยมความงาม จึงมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 5 คะแนน และคะแนนสูงสุด เท่ากับ 25 คะแนน หลังจากนั้นนำมาจัดกลุ่มใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับการศึกษาครั้งนี้ โดยแบ่ง ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

- ระดับต่ำ
- ระดับปานกลาง
- ระดับสูง

2) ตัวแปรอิสระ

การรับสื่อในเรื่องความงาม เป็นข้อคำถามจากการอ่านนิตยสาร โดยมีลักษณะคำถามที่แสดงความถี่ในการรับรู้หรือการอ่านที่ใช้มาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert Scales) ที่แบ่งคำตอบเป็นการประเมินค่า 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- บ่อยมาก   ได้   5   คะแนน
- ค่อนข้างบ่อย   ได้   4   คะแนน
- ปานกลาง   ได้   3   คะแนน
- นานๆครั้ง   ได้   2   คะแนน
- ไม่เคยเลย   ได้   1   คะแนน

ดังนั้น คะแนนการรับสื่อในเรื่องความงาม จึงมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 5 คะแนน และคะแนนสูงสุดเท่ากับ 25 คะแนน หลังจากนั้นนำมาจัดกลุ่มใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับการศึกษาครั้งนี้ โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- ผู้รับสื่อนิตยสาร
- ผู้ไม่รับสื่อนิตยสาร

3) ตัวแปรคุม

ปัจจัยทางประชากร ได้แก่ อายุ สาขาการศึกษา ชั้นปี ภูมิภาค รายได้

(1) อายุ ได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- อายุ 17 – 19 ปี
- อายุ 20 – 23 ปี

(2) สาขาการศึกษา ได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- สาขาวิทยาศาสตร์
- สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

(3) ชั้นปี ได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- ชั้นปีตอนต้น
- ชั้นปีตอนปลาย

(4) ภูมิภาค ได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- กรุงเทพฯ
- จังหวัดอื่นๆ

(5) รายได้ ได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

- รายได้น้อย
- รายได้มาก

3.1.6 การทดสอบเครื่องมือ

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นนั้นผู้วิจัยได้จากการรวบรวมและดัดแปลงคำถามในงานวิจัยต่างๆ ที่มีตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ และได้นำไปตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ด้วยการทดสอบความตรงของเนื้อหาแบบสอบถาม (content validity) โดยนำแบบสอบถามไปให้คณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเนื้อหาของแบบสอบถาม และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (wording) เพื่อแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสมตรงประเด็นที่ศึกษาและสามารถสื่อความหมายได้อย่างตรงกันที่สุดระหว่างผู้วิจัยกับผู้ตอบแบบสอบถามด้วย

3.1.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้เก็บแบบสอบถามครบ 500 ชุด ตามที่กำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้มา แล้วนำมาลงรหัส (coding) หลังจากนั้นจึงทำการบันทึกข้อมูลเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ และประเมินผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS/PC แล้วดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1) การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง นำเสนอการอธิบายโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) ได้แก่ การกระจายความถี่และร้อยละ (frequency) ในกรณีที่เป็นตัวแปรระดับกลุ่ม หรือนามมาตรา ส่วนค่าเฉลี่ย (mean) ค่ามัธยฐาน (median) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่าต่ำสุด (minimum) และค่าสูงสุด (maximum) ในกรณีที่เป็นตัวแปรระดับช่วง โดยจะอธิบายข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ การศึกษา ชั้นปี ภูมิภาค ลัทธิที่พกอาศัย รายได้ที่ได้รับโดยเฉลี่ยต่อเดือน การเปิดรับสื่อวิทยุสารห้วนอกในเรื่องค่านิยมความงาม ความคิดเห็นต่อค่านิยมความงามในการอ่านนิตยสารห้วนอก

2) สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามโดยมีตัวแปรคุมใช้การวิเคราะห์ตารางไขว้ (Crosstabulation) และทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติไคสแควร์ (Chi-square) เพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปรและระดับหรือทิศทางความสัมพันธ์ของตัวแปร โดยใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3.2 วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ

3.2.1 วิธีการศึกษา

สำหรับวิธีการศึกษาในเชิงคุณภาพนั้น ผู้วิจัยได้ใช้การสัมภาษณ์ (interview technique) ในลักษณะการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (informal interview) ซึ่งเป็นการศึกษาในช่วงแรกของการเก็บข้อมูลจากผู้ถูกสัมภาษณ์ เป็นการทำความรู้จักและเกิดความรู้สึกความไว้วางใจ โดยเตรียมแนวคำถามและสามารถที่จะเพิ่มเติมคำถามหลังจากการได้พูดคุยกันบ้างแล้ว หลังจากนั้นจึงใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in – depth interview) ในการทำความเข้าใจถึงมุมมองของผู้ถูกสัมภาษณ์ ภายใต้วัตถุประสงค์ของการศึกษาเป็นหลักสำคัญ ซึ่งในลักษณะสำคัญของการสัมภาษณ์ก็คือ มีความยืดหยุ่น สามารถอธิบายให้เกิดความเข้าใจแก่ทั้งสองฝ่ายกันได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักเกี่ยวกับอิทธิพลการรับวัฒนธรรมค่านิยมในเรื่องความงามที่ส่งผลต่อความคิด ค่านิยม ความเชื่อ ตลอดจนการนำมาใช้ประโยชน์จากสื่อนิตยสารห้วนอก ทั้งนี้ได้มีวิธีการศึกษาดังต่อไปนี้

1) วิเคราะห์สื่อเนื้อหา นิตยสารต่างประเทศฉบับภาษาไทย อันได้แก่ นิตยสารคลีโอ

นิตยสารคอสมโพลิเทิน นิตยสารแอล ฉบับตั้งแต่เดือนมกราคมปี 2548 - ธันวาคมปี 2549 ซึ่งเหตุผลที่เลือกนิตยสาร 3 ฉบับดังกล่าว คือมีเนื้อหาที่ใกล้เคียงกัน มีกลุ่มเป้าหมายเดียวกัน คือตั้งแต่ช่วงนักเรียนนักศึกษา จนถึงผู้หญิงวัยทำงาน รวมทั้งเป็นนิตยสารห้วนอกที่ได้รับความนิยมเป็น 3 อันดับแรกของนิตยสารห้วนอกที่มาจากผลการสำรวจของซีเอ็ดภายในปี 2547 [Online]. Available from : www.bangkokbiznews.com/2005/03/01/pageone/index.php?news=pag5.html, accessed on (3 มกราคม 2548) วิธีการดังกล่าวสามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนด้วยกันคือ ขั้นตอนแรกจัดประเภทของข้อมูลนิตยสารว่าสอดคล้องกับประเภทของความงามในด้านใด โดยยึดหลักการวิเคราะห์และขั้นตอนตามแนวคิดของวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (สุภาวศ์-จันทร์วานิช, 2540) และขั้นตอนที่สองคือการวิเคราะห์ข้อมูลตามที่ปรากฏในเนื้อหา

ขั้นตอนแรก การจัดประเภทของข้อมูล

(1) สืบค้นคัดเลือกและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมความงามในส่วนของโฆษณาแฟชั่นจากนิตยสารห้วนอกฉบับภาษาไทย

(2) แบ่งประเด็นในการจำแนกข้อมูลตามตัวแปรที่เกี่ยวกับค่านิยมความงาม เพื่อดูปริมาณจำนวนของโฆษณาแฟชั่นที่นำเสนอในเรื่องค่านิยมความงามในแต่ละนิตยสารเหล่านั้น ได้แก่ การนำเสนอสินค้าเกี่ยวกับเรื่องรูปร่าง การนำเสนอสินค้าเกี่ยวกับการแต่งกาย การนำเสนอสินค้าเกี่ยวกับการแต่งหน้า การนำเสนอสินค้าเกี่ยวกับเรื่องผิวพรรณการนำเสนอสินค้าเกี่ยวกับริ้วรอย และการนำเสนอสินค้าเกี่ยวกับบุคลิกภาพ

(3) หลังจากที่ได้จำแนกข้อมูลเรียบร้อยแล้วก็นำมาอภิปรายผลโดยการพรรณนาข้อมูลที่ได้เป็นภาษาเขียน

ขั้นตอนที่สอง การวิเคราะห์ข้อมูลตามที่ปรากฏในเนื้อหา

หลังจากรวบรวมและจัดประเภทข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจึงดำเนินการขั้นตอนต่อไปคือ การวิเคราะห์ตัวเนื้อหาโดยการแบ่งประเด็นในเรื่องที่ต้องการศึกษาจากเนื้อหาที่นำมาวิเคราะห์ จากนั้นจึงนำเสนอเนื้อหาที่ปรากฏในแต่ละคอลัมน์ และโฆษณาเพื่อโยงไปสู่ข้อสรุปในการนำเสนอเรื่องความงามของสื่อ ทั้งนี้เพื่อที่จะทราบว่าในนิตยสารหัวนอกเหล่านั้นได้มีวิธีการนำเสนอเรื่องความงามอย่างไรบ้าง

2) สัมภาษณ์บรรณาธิการความงาม และกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่ได้คัดเลือกเป็นกลุ่มเป้าหมาย

3.2.2 กลุ่มตัวอย่างและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1) กลุ่มนิสิตนักศึกษาผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง 20 คน จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเชิงปริมาณจำนวน 500 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ที่มีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) เป็นกลุ่มนักศึกษาจาก 10 มหาวิทยาลัยจากการคัดเลือกข้างต้น ที่มีลักษณะเป็นกลุ่มที่อ่านนิตยสารหัวนอกเป็นประจำ และสามารถเล่ารายละเอียดสิ่งที่ตนเองสนใจจากการอ่านนิตยสารหัวนอกนั้นได้ดี รวมทั้งการสังเกตจากการบอกเล่าในส่วนของพฤติกรรมการใช้สินค้าและการปฏิบัติตัวตามแบบในสิ่งที่นิตยสารหัวนอกได้นำเสนออีกด้วย

(2) เป็นนักศึกษาเพศหญิงที่อ่านนิตยสารหัวนอกในช่วงปี 2548 ขึ้นไป เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ทันสมัย

2) กลุ่มบรรณาธิการความงาม ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกบรรณาธิการความงามของนิตยสารหัวนอกทั้ง 3 ฉบับ อันได้แก่ นิตยสารคลีโอ นิตยสารแอล และนิตยสารคอสโมโพลิแทน เพื่อมาประกอบกับรายละเอียดของสื่อ นิตยสารหัวนอกให้มีความชัดเจนและสามารถเข้าใจถึงเป้าหมายของนิตยสารหัวนอกทั้งสามฉบับในประเด็นเรื่องความงามได้ดีอีกด้วย

3.2.3 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนี้จะถูกนำมาประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูลอย่างละเอียดด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ซึ่งผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์สองแนวทาง ได้แก่ แนวทางแรกวิเคราะห์ความหมายทางภาษา (manifest) โดยตรง และแนวทางที่สองวิเคราะห์ความหมายทางความรู้สึกหรือนัยที่แฝงอยู่ (latent) ในคำพูดเหล่านั้น และนำมาอธิบายประกอบกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในข้างต้น

3.2.4 เครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก

1. นิตยสาร ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะใช้นิตยสารเป็นเครื่องมือประกอบการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นนิตยสารหัวนอกชุดเดียวกับนิตยสารที่ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหา
2. ประเด็นหรือแนวคำถามในการสัมภาษณ์
3. เครื่องอัดเทป
4. เทป
5. สมุดโน้ต
6. ปากกา